

Legyél Teljes a Krisztusban!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Jelenések könyve 3. fejezetének az elsőtől a 6. verséig a következőképpen:

„A szárdiszi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, akinél az Isten hét lelke és a hét csillag van: Tudok cselekedeteidről, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam cselekedeteidet teljesnek az én Istenem előtt. Emlékezzél tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad: tartsd meg azt, és térj meg! Ha tehát nem ébredsz fel, eljövök, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök el hozzád. De vannak nálad néhányan Szárdiszbán, akik nem szennyezték be a ruhájukat, és fehér ruhában fognak járni velem együtt, mert méltók rá. Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevére az én Atyám előtt és angyalai előtt. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!”

Urunk, olyan sokszor áztatjuk magunkat azzal, hogy jó keresztyének vagyunk, pedig a szívünk üres. Töltsd be szívünket a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Szoktak-e a nyári szünetben tervek eszetekbe jutni arra, hogy majd ősszel mit is fogtok tenni, mit is fogtok máshogy, jobban tenni? Ha igen (de akkor is, ha nem...) elérkezett az idő: most kell valóra váltani a terveket. Mi a legfontosabb tervünk? Ha ez most körkérdés lenne, akkor biztos annyiféle válasz lenne erre, ahányan most itt vagyunk... Pedig – higgyétek el – erre a kérdésre *egyetlen* jó válasz van csak. **A mi legfontosabb tervünk ugyanaz, mint ami a Mennyei Atya legfontosabb terve volt velünk – már jóval azelőtt, hogy megteremtett volna bennünket: hogy együtt legyünk Vele az örök életben.** (Emlékezhettek, erről szólt a múlt vasárnapi igehirdetés. Akik nem tudtak eljönni a csendesnapra, azok hallgassák meg a YouTube-on.) Az oltár előtti igében a törvénytudó is ezt kérdezte Jézustól: Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? Mi volt válasz? A Nagy Parancsolat: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és felebarátodat, mint tenmagadat.” (Lk 10,27)

Mi történik akkor, ha a Nagy Parancsolatot megtartva élünk? Ahogyan a mai igeszakaszunkban **Jézus maga mondja: fehér ruhában fogunk járni Vele együtt** (Jel 3,4b), mert méltók leszünk rá. A fehér ruha a tisztaság, a bűntől való mentesség jelképe. Nemcsak a Jelenések könyvében, hanem már végig az Ószövetségben is. Már az áldozati állatnak is hibamentesnek kellett lennie a zsidó szertartásrend szerint. (Ebből a hibamentességre törekvésből alakult ki a kóser étkezés mai hagyománya.) A hiba ugyanis olyan piszkofolt, amely a tisztaságot (amely megint csak az Ószövetség egyik alapkategóriája volt) elrontja – ugyanúgy, mint a fehér ruhán. Nem véletlen tehát, hogy Jézust szinte minden ábrázolás hófehér ruhában ábrázolja. Az sem véletlen, hogy Jézus földi helytartója, a pápa szintén talpig fehérben jár.

Mit jelent az, ha valaki fehér ruhában Jézussal együtt jár? Azt hogy a cselekedeteit teljesnek találta Jézus az Isten előtt. Tehát *valóban* teljes szívéből, valóban teljes lelkéből és teljes elméjéből szerette Istent – és ebből már minden más, így a felebarát valódi szeretete is következett.

A cselekedetek teljessége kétszeresen is többet jelent az eredeti görög szövegben, mint a magyarban. Első ugrás: a cselekedet nemcsak tevékenység, tett, hanem a cselekvő ember teljes személyisége, egész lénye. Második ugrás: a teljesség nemcsak már olyan sokat jelent, mint ami teljes, hanem a Mindenség egészét, azaz Krisztus Teljességét. Azaz Jézus nem kevesebbet kér itt a szárdiszi gyülekezettől – és tőlünk: tőled és tőlem is, hogy váljunk Hozzá hasonlóvá, **öltözzük fel a Krisztust magát a mi fehér ruhánk gyanánt, és vegyük észre, hogy létezhet olyan emberi élet, ahol a Krisztus cselekszik az emberben.** EZT jelenti az, hogy együtt fogunk járni a Krisztussal a fehér ruhában a cselekedetek teljességében. Nem úgy járunk vele együtt, hogy Ő megy – ott, valahol, nagyon elől – mi meg bóklászunk szerteszét... Hanem úgy járunk vele együtt a fehér ruhában, hogy a fehér ruha, ami rajtunk és bennünk van – az a *Krisztus saját maga.* **Legyünk tehát Teljesek a Krisztusban! Erre szól Urunk meghívása a mai igében is.**

Nem egyszerű kérés ez... Önmagunktól, pusztán emberi elhatározásból képtelenség így élni. **Mi is sokszor úgy megyünk el a szenvedő mellett, mint a pap, vagy a lévita.** Nem véletlen, hogy az ősi egyház is már Jézust *magát* ismerte fel az irgalmas samaritánusban – ahogyan az énekünkben is énekeltük.

Szárdisz nagyvilági hely volt. Az a mesés kincsekkel rendelkező Krözus király alapította, aki az első ezüst és aranypénzeket verette. A nagy gazdagság elkábította Szárdiszt és királyát, Krözust. Amikor Delphoi-ben megjósolták Krözusnak, hogy „ha megtámadod a perzsákat, akkor egy nagy birodalom össze fog omolni”, akkor ebből nyilvánvaló volt Krözus számára, hogy az összeomló nagy birodalom a perzsák lesznek. Pedig a jóslatban az ő *saját* birodalmáról volt szó... Szárdisz az egyik oldalán olyan meredek sziklára épült, hogy még védeni sem védték onnan, hiszen be-ve-he-tet-ten. Aztán leesett az egyik szárdiszi katona sisakja, ahogyan lehajolt a várfalon. Lemászott érte, majd visszamászott vele. Láta ezt az egyik ostromló perzsa. Nocsak! Ezen a sziklafalon mászkálni lehet??? A következő holdfényes éjjel felmászott. Utána sokan. Szárdisz – elesett.

A szárdiszi gyülekezet is ilyen magabiztos, „én aztán mindent megtettem”, „én aztán méltó vagyok mindenre” lehetett. Miből gondolhatjuk? 1960-ban Szárdiszban találták meg az ókori világ legnagyobb zsinagógáját. A zsinagógai előljárókból legalább nyolcan a városi tanács tagjai voltak. Az óriási gazdagság nemcsak a várost, hanem – azon belül – a gyülekezetet is jellemezte. „Megépítettem a legnagyobb zsinagógát, amit csak lehetett. Mit akartok még?”

Jézus paradox, de rendkívül találó módon éppen ezt a gazdagságot teszi azonossá a bűnnel. Hogyan? Szárdisz gazdagsága nagyrészt abból származott, hogy itt találták fel a gyapjúfestést. Tonnaszámra érkezett meg a hófehér gyapjú → amelyet Szárdiszból mindenféle színre befestve küldtek tovább. Hová lett a fehér ruha? Hová lett a bűnmentesség? A saját kezükkel tüntették el... Ebből volt minden vagyonuk! Ezért telitalálat szárdiszra konkrétan is a „Járj fehér ruhában!” felszólítás.

A fehér ruha nyilván csak egy hasonlat. **Nem a gyapjúfestés volt a szárdisziak bűne, hanem az, hogy képmutatóak voltak. Azt hitték, hogy élnek** (az eredeti görög kifejezéssel: örök életet élnek), **pedig csak biológiailag éltek – de a szó valódi és végleges értelmében már a legtöbben közülük – halottak voltak. Milyen sokatmondó, hogy attól jött az „élsz – pedig halott vagy” figyelmeztetés, aki meghalt, de íme: él!**

Milyen sokféle módon lehet látszólag „jó kereszténynek” lenni! Pedig a sürgés-forgás, az üres aktivizmus – önmagában még nem hit. Márta hasznos asszony volt, fontos is volt, amit tett, mégis Mária választotta a jó részt, aki Jézus lábához ült, és hallgatta (Lk 10,38-42). Jézus hallgatása *után* kell nekilátni a munkának – akkor már végső értelemmel, céllal, és kettőzött erővel. A múlt dicsőségének a felemlegetése (vagy a jövő dicsőségének a precíz tervezgetése...) – önmagában még nem hit. Az anyagiak hajszolása – nem hit. Az, hogy együtt maradunk a gyerek kedvéért – de közben csendben gyűlöljük egymást – nem hit. Az „én jó keresztény vagyok, engem nem fog meg senki teológiai kérdésekben” – nem hit. A siker – nem hit. Hiába viszek mindig valamit az oltárra (építetek óriási zsinagógát, segítem a gyülekezetet) – ha haza nem viszek soha semmit magammal az igehirdetésből. No persze, ha fordítva van: sok mindent hazaviszek magammal az igehirdetésből – de soha nem indít engem arra, hogy meghalljam a jerikói utas nyögését, és mindig elmegyek mellette – az sem ér semmit. **A hit cselekedetek nélkül halott. De a cselekedetek hit nélkül is halottak.** Van nyüzsgés egy tetemben is...

Urunk keresztáldozatának hála, az óember, Ádám mellett él bennünk az újember, Jézus is. Szárdisz neve maradékot jelent. Kétféle módon is. Az egyik jelentés az elmenekülő, pusztuló maradék – ők az élőhalottak. De létezik a másik jelentés is – a helyreállított, az épülő maradék. Ez az a maradék, aki fehér ruhában jár, aki úgy kapta Isten igéjét, ahogyan a mai igeszakaszunk eredeti görög szövege írja: perfektumban, tehát visszacsinálhatatlan, befejezett módon. Ez az a maradék, aki bekötözi a sebeket, a fogadóba viszi a sebesültet, és pénzt hagy ott a gondozására. Ez az a maradék, aki nem még Isten népéhez tartozik, hanem már Isten népéhez tartozik.

Hogy mennyire így van ez, arról hadd meséljek egy történetet. Teológus hallgatóként Lucfalván jártam. Még ma is érződik Széll Bulcsú lelkész úr hatása, aki alatt életre kelt az egész gyülekezet. Odament egy honismereti tábor az egyik nyáron hozzá. Jöttünk beszélgetni, mert hallottuk, hogy itt még van egyház. Mire Széll Bulcsú: nem jól mondja tanár úr, itt nem még van egyház, itt már van egyház. És igaza volt. Széll Bulcsú már évtizedek óta nem ott szorgol. Ma már rég nyugdíjban van. De Lucfalván egyház – ma is van. Sőt: nő.

Legyél hát Teljes a Krisztusban! Tőle való ajándékként, kegyelemből, ingyen. **Aki Teljessé válik a Krisztusban** (mert kéri, mert elfogadja), **aki győz – azt Urunk fehér ruhába öltözteti.** Ahogyan a jövő vasárnap hallani fogjuk: aki győz – az nem a test szerint él, hanem a Lélek szerint (Róm 8,9). Ezt mondja Urunk: „Aki győz – azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és ott marad örökké, felírom rá az én Istenem nevét” (Jel 3,16). Kérjük hát, hogy lehessünk Teljessé a Krisztusban, és mondjuk hálával a mai bevezető zsoltárunk szavait: **„Én mindenkor veled vagyok, Uram, megragadtad jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz, Istenem, és végül dicsőségedbe fogadsz be engem. Testem és szívem elsorvadhat, de szívem kősziklája te vagy örökké, Istenem.” Legyen így az egész tanévben! Így lesz az egész tanévben. Halleluja! Ámen.**